

Sygn. akt I C 311/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: S S.R. Kinga Grzegorzczak

Protokolant: staż. Anna Klepacz

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa D. C.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę 5016,95 złotych

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz D. C. kwotę 1659,38 (tysiąc sześćset pięćdziesiąt dziewięć 38/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz D. C. kwotę 104,05 (sto cztery 05/100) złote tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych:
 - a) od D. C. kwotę 1063,98 (tysiąc sześćdziesiąt trzy 98/100) złote,
 - b) od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 524,05 (pięćset dwadzieścia cztery 05/100) złote.

Sygn. akt I C 311/15

UZASADNIENIE

W dniu 1 kwietnia 2015 r. D. C. wystąpił przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. z pozwem o zapłatę kwoty 5016,95 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Na dochodzoną kwotę składają się: 4789,30 zł z tytułu należności głównej oraz 227,65 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek liczonych od dnia 9 października 2014 r., tj. od dnia następującego po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody, do dnia 27 marca 2015 r. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że w dniu 20 maja 2014 r. na parking przy ul. (...) w Ł. uszkodzeniu uległ motocykl marki S. nr rej. (...), należący do powoda. Szkada powstała na skutek przewrócenia się na ten pojazd innego motocykla marki H. nr rej. (...), będącego własnością J. M., który w momencie powstania szkody był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. (...) odmówiło wypłacenia odszkodowania z powodu braku związku przyczynowego pomiędzy przewróceniem się jednego motocykla a uszkodzeniem drugiego.

[pozew k.2-9]

Strona pozwana nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

[odpowiedź na pozew k.36-37]

Na rozprawie w dniu 14 grudnia 2015 r. pełnomocnik strony pozwanej oświadczył, że wysokość dochodzonego roszczenia nie jest kwestionowana. Wyjaśnił, że kwestionowana jest wyłącznie zasada odpowiedzialności.

[protokół rozprawy k.87]

Na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2016 r. pełnomocnik strony pozwanej wskazał, że wyłączną odpowiedzialność za szkodę ponosi właściciel parkingu z uwagi na niewyznaczenie konkretnego miejsca do parkowania motocykli i niezapewnienia bezpiecznego podłoża, umożliwiającego ich parkowanie.

[protokół rozprawy k.123]

Na rozprawie w dniu 14 lutego 2019 r. pełnomocnik powoda z ostrożności procesowej, w przypadku oddalenia powództwa, wniósł o nieobciążanie powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu z uwagi na to, że postępowanie dowodowe w dużej mierze opierało się na opinii biegłego. Pełnomocnik strony pozwanej podniósł, że w toku postępowania powód nie wykazał związku przyczynowo-skutkowego między zaistniałym zdarzeniem, a wszystkimi uszkodzeniami pojazdu, w szczególności zbiornika paliwa.

[e-protokół rozprawy 00:12:26-00:17:29 CD k.271]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 maja 2014 r. w godzinach porannych powód poszedł po swój motocykl, który był zaparkowany na parkingu przy ul. (...) w Ł.. W drodze otrzymał telefon od pracownika parkingu, że doszło do zdarzenia z udziałem jego pojazdu. Przewróceniu uległy trzy motocykle, przy czym pierwszy z nich, znajdujący się na pozostałych dwóch, należał do J. M.. Kiedy powód doszedł na parking, był już tam właściciel trzeciego motocykla – A. W.. J. M. był wówczas za granicą i jego pojazd – na jego prośbę – pozostał na ziemi, aż do jego powrotu. Pozostałe dwa motocykle zostały podniesione. Pod stopką motocykla J. M. widać było dość mocno wgnieciony asfalt pod wpływem ciężaru motocykla.

[dowód: zeznania świadków: A. K. k.82-84, J. M. k.85-86 i A. W. k.122-123, zeznania powoda e-protokół rozprawy 00:07:22-00:11:59 CD k.271 w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi k.62-63]

Parking, na którym doszło do zdarzenia, jest dzierżawiony przez Spółdzielnię (...) w Ł. od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. na podstawie umowy dzierżawy z dnia 1 kwietnia 1992 r.

[dowód: umowa dzierżawy k.51-53]

Wszystkie motocykle były parkowane wzdłuż płotu, w wyznaczonym miejscu, na asfaltowym podłożu, w odległości ok. 1 metra od siebie. Kiedy jest ciepło, asfalt może się zrobić bardziej miękkie od słońca i motocykl może się przewrócić. Z tej przyczyny podczas parkowania pod nóżkę pojazdu podkłada się coś z materiału, który pod wpływem ciepła nie ulegnie odkształceniu. Można w tym celu podłożyć krążek akcesoryjny, który powód wozi ze sobą. Motocykl powoda był zabezpieczony przed przewróceniem się. Wszystkie trzy motocykle były w pokrowcach. Pojazd J. M. był zaparkowany na centralnej stopce, która jest odpowiednim zabezpieczeniem motocykla przed upadkiem, jeżeli jest prawidłowe podłoże, tzn. kiedy nie jest ono miękkie. Motocykl J. M. nie był dodatkowo zabezpieczony, nie miał żadnej podkładki. W tym czasie J. M. nie woził ze sobą żadnego twardego przedmiotu, który by podkładał pod stopkę.

[dowód: zeznania świadków: A. K. k.82-84, W. P. k.85, J. M. k.85-86 i A. W. k.122-123, zeznania powoda e-protokół rozprawy 00:07:22-00:11:59 CD k.271 w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi k.62-63]

Właściciele parkowanych motocykli podpisywali oświadczenie, że je zabezpieczą. Pracownicy parkingu nie sprawdzali czy motocykle są faktycznie zabezpieczone. Należało to do właścicieli pojazdów. W dniu 1 kwietnia 2014 r. J. M. sporządził pisemne oświadczenie, w którego treści – ze względu na nieprzystosowanie parkingu do przechowywania jednośladów – zwolnił Spółdzielnię z odpowiedzialności za wszystkie szkody powstałe w przypadku przewrócenia się motoru.

[dowód: zeznania świadków: A. K. k.82-84, W. P. k.85 i J. M. k.85-86, oświadczenie k.102]

Na okoliczność zdarzenia w dniu 20 maja 2014 r. został sporządzony protokół, który podpisali: powód, pracownik parkingu – A. K. i A. W.. A. K. wpisała w treści protokołu, że winę za zdarzenie ponosi J. M., ponieważ jego motocykl nie miał zabezpieczenia.

[dowód: protokół k.69, zeznania świadka A. K. k.82-84]

W dniu 27 maja 2014 r. J. M. sporządził pisemne oświadczenie, w którym przyznał, że w dniu 20 maja 2014 r. na terenie parkingu w Ł. przy ul. (...) spowodował uszkodzenie pojazdu marki S. nr rej. (...), należącego do powoda, wskazując, że w pojeździe tym uszkodzeniu uległy: szyba czołowa owiewki przedniej, klamka sprzęgła, zbiornik paliwa, przedni błotnik oraz pokrowiec.

[dowód: oświadczenie k.13, zeznania świadka J. M. k.86]

Zgodnie z instrukcją motocykla powoda pojazd należy parkować na twardym podłożu, aby zapobiec jego przewróceniu się.

[dowód: instrukcja obsługi k.24-28]

Za wyjątkiem zbiornika paliwa nie można wykluczyć, że pozostałe uszkodzenia w motocyklu powoda powstały w wyniku zdarzenia z dnia 20 maja 2014 r., tj. kontaktu z innym motocyklem oraz podłożem. Biorąc pod uwagę umiejscowienie oraz kształt uszkodzenia poszycia zbiornika paliwa, mało prawdopodobne jest jego uszkodzenie w trakcie przedmiotowego zdarzenia. Użytkownik pojazdu powinien zaparkować pojazd w taki sposób, aby był on zabezpieczony przed przemieszczeniem samoistnym, uwzględniając stan i charakterystykę podłoża. W przypadku pojazdu jednośladowego oprócz przemieszczenia wzdłużnego, należy również uwzględnić przemieszczenie poprzeczne. Sposób zabezpieczenia jest dowolny, najważniejsze, żeby był skuteczny. Zakładając, że utrata stateczności przez pojazd J. M. nastąpiła w wyniku destabilizacji podłoża w rejonie wspornika centralnego, to błąd użytkownika polega na braku zabezpieczenia wspornika przed możliwością zagłębienia się w podłoże.

[dowód: pisemna opinia biegłego sądowego k.145-156, ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego e-protokół rozprawy 00:02:58-00:21:40 CD k.170, pisemne opinie uzupełniające biegłego sądowego k.179-183, 217-228 i 244-249]

Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 3 czerwca 2014 r.

[okoliczność bezsporna]

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana nie wypłaciła powodowi żadnej kwoty tytułem należnego mu odszkodowania.

[okoliczność bezsporna]

W firmie (...) w Ł. cena zbiornika paliwa wynosi 2605,87 zł, szyby – 300 zł, przedniego błotnika – 660,07 zł i dźwigni sprzęgła – 87,80 zł. Stawka za roboczogodzinę wynosi 120 zł.

[dowód: kosztorys k.21]

Pismem z dnia 1 września 2014 r. pełnomocnik powoda wezwał stronę pozwaną do zapłaty na rzecz powoda kwoty 4790 zł tytułem odszkodowania na wskazany w piśmie rachunek bankowy.

[dowód: wezwanie do zapłaty k.16-20]

Powód wymienił przednią szybę, którą miał w zapasie, żeby móc jeździć.

[dowód: zeznania powoda e-protokół rozprawy 00:07:22-00:11:59 CD k.271 w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi k.62-63]

Sąd pominął zeznania świadka M. B. (k.87), albowiem nie wniosły one niczego istotnego dla rozpoznania sprawy. Świadek jest pracownikiem parkingu ale nie był świadkiem zdarzenia, które miało miejsce nie na jego zmianie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie strona pozwana kwestionowała zasadę swojej odpowiedzialności, wskazując, że winę za zdarzenie ponosi właściciel parkingu, na którym zaparkowane były trzy motocykle i na terenie którego doszło do zdarzenia w dniu 20 maja 2014 r., albowiem miejsce na parkowanie jednośladów wyznaczono w miejscu o nieodpowiednim podłożu.

Sąd nie podziela powyższej argumentacji ubezpieczyciela.

Z opinii biegłego sądowego, której ostatecznie żadna ze stron nie kwestionowała, wynika, że właściciel pojazdu podczas jego parkowania powinien zrobić to w sposób uniemożliwiający jego przemieszczenie się, co w przypadku pojazdu jednośladowego oznacza nie tylko zabezpieczenie przed przemieszczeniem wzdłużnym, ale również poprzecznym. Właściwe zabezpieczenie pojazdu przed jego przemieszczeniem powinno również obejmować ocenę właściwości podłoża, na którym ma być ustawiony pojazd. Jeżeli podłoże wykazuje tendencję do utraty stabilności, to użytkownik motocykla powinien zadbać o jego miejscowe ustabilizowanie poprzez zastosowanie odpowiednich podkładek lub też ustawić pojazd na podłożu stabilnym. Jeżeli utrata stateczności pionowej przez jednośląd nastąpiła w wyniku zagłębienia się wspornika w podłoże, to oznacza to błędny sposób zabezpieczenia wspornika przed zmianą jego położenia przez użytkownika pojazdu.

Decyzję o tym, że J. M., będący właścicielem motocykla, który przewrócił się na motocykl powoda, będzie parkował swój motocykl na parkingu przy ul. (...), podjął dobrowolnie sam J. M.. Przedmiotowy parking nie jest jedynym miejscem w tej okolicy, gdzie można pozostawić zaparkowany pojazd. Co więcej, J. M. doskonale znał miejsce wytyczone do parkowania motocykli oraz jego podłoże. Należy podkreślić, że w dniu 1 kwietnia 2014 r. pisemnie zobowiązał się nie tylko do dodatkowego zabezpieczenia motoru przed kradzieżą poprzez spięcie jednego z kół linką, ale także oświadczył, że ze względu na nieprzystosowanie parkingu do przechowywania jednośladów zwalnia Spółdzielnię z odpowiedzialności za wszystkie szkody w przypadku przewrócenia się jego motoru. Z powyższego wynika, że miał on świadomość, iż podłoże parkingu nie jest odpowiednie dla motorów. Mimo to zdecydował się na przechowywanie swojego motoru na tym parkingu.

W trakcie składania zeznań w charakterze świadka J. M. przyznał, że trochę nie doszacował, jeśli chodzi o wytrzymałość asfaltu, a sama centralna stopka, której użył do zabezpieczenia motoru przed upadkiem, jest odpowiednim zabezpieczeniem, ale jeżeli podłoże jest prawidłowe, tzn. nie jest miękkie. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z zeznań świadków, wynika, że w miejscu, w którym parkowano motory, podłoże na parkingu jest asfaltowe, plastyczne i ulega odkształceniom w wysokiej temperaturze. Bezsporne jest, że w chwili zdarzenia z dnia 20 maja 2014 r. pojazd J. M. nie był zabezpieczony dodatkowo żadną blachą, krążkiem

bądź innym materiałem chroniącym pojazd przed samoistnym przesunięciem się. Na miejscu zdarzenia było widać zagłębienie w asfalcie – ślad po centralnej nóżce od motoru J. M., co świadczy o tym, że w wyniku temperatury asfalt w tym miejscu stał się plastyczny i uległ odkształceniu.

Reasumując, utrata stateczności przez motocykl J. M. nastąpiła w wyniku destabilizacji podłoża w rejonie wspornika centralnego tego pojazdu, a błąd J. M. jako użytkownika polegał na braku zabezpieczenia wspornika przed możliwością zagłębienia się w podłoże. Winę zatem za zdarzenie z dnia 20 maja 2014 r. ponosi J. M..

Na podstawie art. 822 k.c. ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku w takim samym zakresie, jak sprawca zdarzenia, posiadający u danego ubezpieczyciela ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

W rozpoznawanej sprawie jest bezsporne, że w dacie zdarzenia wywołującego szkodę, sprawca, tj. J. M., był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. (...) ponosi zatem odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie.

Przepis art. 361 k.c. przewiduje zasadę pełnego odszkodowania. Pełniona przez odszkodowanie funkcja kompensacyjna oznacza, że odszkodowanie winno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy poprzedzający zdarzenie szkodzące. Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. W przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu (tak m. in. Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 12.04.2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112 i w postanowieniu z dnia 20.06.2012 r., III CZP 85/11, Lex nr 1218190).

Należy również wskazać na ugruntowane orzecznictwo, zgodnie z którym obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza jej dokonać (tak m. in. SN w uchwale z 15.11.2001 r., III CZP 68/01, OSPIKA z 2002 r., nr 7-8, poz. 103 oraz wyroku z 7.08.2003 r., IV CKN 387/01, Lex nr 141410).

W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel sporządził kalkulację naprawy spornego pojazdu, która została zakwestionowana przez powoda.

Powód załączył do pozwu kosztorys naprawy z S. (...) w Ł., zgodnie z którym koszt naprawy zbiornika paliwa, szyby, przedniego błotnika i dźwigni sprzęgła w motocyklu powoda wynosi łącznie 4789,30 zł, której to kwoty powód dochodził w niniejszym procesie.

Podkreślić należy, że pełnomocnik strony pozwanej nie kwestionował początkowo kwoty dochodzonej pozwem, kwestionując wyłącznie zasadę odpowiedzialności (...). Po wydaniu opinii przez biegłego sądowego podniósł tylko, że powód nie wykazał związku przyczynowo-skutkowego między zdarzeniem a wszystkimi uszkodzeniami pojazdu, w szczególności baku czyli zbiornika paliwa.

Z opinii biegłego sądowego wynika jednoznacznie, że nie można wykluczyć, iż uszkodzenia przedmiotowego motocykla – poza zbiornikiem paliwa – powstały w wyniku przedmiotowego zdarzenia. Biegły wskazał, że możliwy był kontakt pomiędzy końcówką prawego kierownika motocykla J. M. ze zbiornikiem paliwa motocykla powoda, w miejscu uszkodzenia tego zbiornika, jednak przebieg impulsu siły uderzenia (skośnie od dołu) nie odpowiadałby przebiegowi impulsu, skutkującego powstaniem uszkodzenia (od góry). Wątpliwe jest zatem, aby uszkodzenie to powstało w wyniku kontaktu z końcówką kierownika motocykla J. M..

Skoro strona pozwana nie kwestionowała początkowo kwoty dochodzonej pozwem, a następnie kwestionowała jedynie uszkodzenie w toku zdarzenia z dnia 20 maja 2014 r. zbiornika paliwa w motocyklu powoda, to Sąd – ustalając uzasadniony koszt naprawy przedmiotowego pojazdu – oparł się na kosztorysie z S. (...) w Ł., w którym szczegółowo wyszczególniono pozycje składające się na kwotę 4789,30 zł, której powód dochodził. Do naprawy zakwalifikowano zbiornik paliwa, szybę, przedni błotnik i dźwignię sprzęgła.

Z uwagi na to, że zgodnie z opinią biegłego sądowego uszkodzenie zbiornika paliwa nie powstało w wyniku zdarzenia z dnia 20 maja 2014 r., a powód nie wykazał okoliczności przeciwnej, to Sąd pominął koszt zbiornika paliwa, tj. 2605,87 zł. Pozostałe elementy kosztorysu przedstawionego przez powoda Sąd wziął pod uwagę bez żadnych dalszych zmian.

Koszt szyby wyniósł 300 zł, przedniego błotnika – 660,07 zł, a dźwigni sprzęgła – 87,80 zł, tj. łącznie 1047,87 zł. Strona pozwana nie kwestionowała czasu naprawy wskazanej w kosztorysie na 2 godziny, ani stawki za jedną godzinę, wynoszącej 120 zł. Koszt robocizny wyniósł zatem 240 zł. Koszt części i robocizny wynosi łącznie 1287,87 zł (1047,87 zł + 240 zł). Kwotę tą należy powiększyć o podatek VAT, wynoszący 23 %, tj. 296,21 zł (1287,87 zł × 23 %).

Z uwagi na to, że w toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana nie wypłaciła powodowi żadnej kwoty tytułem odszkodowania, to odszkodowanie należne powodowi wynosi 1584,08 zł (1287,87 zł + 296,21 zł).

Oprócz należności głównej tytułem odszkodowania powód dochodził skapitalizowanych odsetek za okres od dnia 9 października 2014 r., tj. dnia następnego po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, do dnia 27 marca 2015 r. Odsetki te za wskazany okres od należności głównej w wysokości 1584,08 zł wynoszą 75,30 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. i w zw. z art. 14 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., nr 124, poz. 1152 ze zm.). Strona pozwana powinna była wypłacić powodowi odszkodowanie w terminie trzydziestu dni od daty zgłoszenia szkody, co w przedmiotowej sprawie miało miejsce w dniu 3 czerwca 2014 r. Strona pozwana w wyznaczonym przez ustawodawcę terminie nie wypłaciła należnego odszkodowania, wobec czego pozostaje w zwłoce od pierwszego dnia po upływie owego trzydziestodniowego terminu, tj. od dnia 4 lipca 2014 r.

Zgodnie z treścią art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy.

Zasadne zatem było dochodzenie odsetek zarówno od odszkodowania (kwoty głównej), jak i skapitalizowanych odsetek za okres od dnia 9 października 2014 r. do dnia 27 marca 2015 r. od dnia wytoczenia powództwa, tj. 1 kwietnia 2015 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1659,38 zł (1584,08 zł należność główna + 75,30 zł skapitalizowane odsetki) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu w pkt 3 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Powód wygrał proces w 33% i poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 1568 zł (251 zł – opłata od pozwu, 700 zł – wydatkowana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego, 600 zł – koszty zastępstwa procesowego i 17 zł – opłata od udzielonego pełnomocnictwa). Strona pozwana poniosła koszty w łącznej wysokości 617 zł (600 zł – koszty zastępstwa procesowego i 17 zł – opłata od udzielonego pełnomocnictwa). Strona pozwana jest zatem zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda kwoty 104,05 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W toku procesu Skarb Państwa wydatkował tymczasowo ze swoich funduszy łącznie kwotę 1588,03 zł (część wynagrodzenia biegłego sądowego). W związku z powyższym, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 300) w zw. z art. 100 k.p.c., Sąd w pkt 4 wyroku nakazał pobrać tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od powoda kwotę 1063,98 zł, a od strony pozwanej - 524,05 zł.